

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2131	Κυριακὴ ΚΓ' (Ἐφ. 2,4-10) 4 Νοεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Εἴμαστε δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ

Εἶνε, ἀγαπητοί μου, τὸ ῥητὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἀπὸ τὸ ἀνάγνωσμα ποὺ ἀκούσαμε σήμερα. Ῥητὸ σύντομο, τρεῖς λέξεις, ἀλλὰ πόση σοφία ὑπάρχει μέσα σ' αὐτές! Οἱ τρεῖς αὐτὲς λέξεις, «*Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*» (Ἐφ. 2,10), ἔχουν πλάτος καὶ βάθος ὡκεάνιο. Μὲ τὸ ῥητὸ αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος - ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δίνει ἀπάντησι στὸ κείμενον ζήτημα ποὺ ἐνδιαφέρει τὸν καθένα μας, ἀπαντᾷ στὸ ἐρώτημα: **ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαινέει ὁ ἄνθρωπος;**

«*Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*». Ἐπάνω στὸ βαθυστόχαστο αὐτὸ ῥητὸ θὰ μιλήσουμε. Θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ ἐρμηνεύσω **πρακτικά**, καὶ παρακαλῶ νὰ προσέξετε τὴν ἐρμηνεία.

Ἀρχίζω μ' ἓνα παράδειγμα. Λένε γιὰ κάποιον διάσημο **καλλιτέχνη**, ἓνα γλύπτη, ὅτι μιὰ μέρα εἶδε στὸ δρόμο ἓνα κομμάτι μάρμαρο μέσα σὲ λασπόνερα. Τὸ ἔβγαλε ἀπὸ 'κεῖ, τὸ ἔπλυνε, τὸ καθάρισε, τὸ πῆγε στὸ ἐργαστήριό του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ δουλεύει. Τὸ πελέκησε, τὸ λάξευσε, τὸ λείανε, τοῦ ἔδωσε μορφή. Ἀσχολήθηκε μαζί του ἐπὶ πολὺ –τὰ καλλιτεχνήματα δὲν γίνονται σὲ μιὰ μέρα–, τὸ κράτησε ἓναν ὀλόκληρο χρόνο. Τέλος, ὕστερα ἀπὸ τόση καλλιτεχνική ἐργασία, μέσα ἀπὸ τὸ λασπωμένο ἐκεῖνο μάρμαρο τί βγήκε; **ἓνας ἄγγελος!** Ἄγγελος βέβαια ὄχι ζωντανός, ὅπως αὐτοὶ ποὺ περικυκλώνουν τὴν ἁγία τράπεζα τὴν ὥρα τοῦ μυστηρίου τῆς θείας λειτουργίας, ἀλλὰ ἄγγελος - **ἄγαλμα**. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ εἶνε στημένο ἔξω ἀπὸ ἓνα καθεδρικό ναὸ τῆς Δύσεως, καὶ ὅσοι μέχρι σήμερα ἐπισκέπτονται τὸ μέρος αὐτὸ θαυμάζουν τὸ ἄγαλμα καὶ τὸν γλύπτη ποὺ τὸ φιλοτέχνησε. Καὶ βέβαια κανένας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὸ βλέπουν δὲν λέει, πῶς ἔτσι μόνο του βρέθηκε ἐκεῖ. Ὅλοι πίσω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα βλέπουν τὸν καλλιτέχνη. Κ' ἐμεῖς ἄλλωστε, ὅσες φορές βλέπουμε ἀγάλματα –κ' ἔχει πολλὰ ἀγάλματα ἢ πατρίδα μας–, πίσω ἀπὸ τὰ ἀγάλματα

«*Ἀδελφοί, Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*» (Ἐφ. 2,10) βλέπουμε καὶ θαυμάζουμε τοὺς καλλιτέχνες ποὺ τὰ φιλοτέχνησαν.

Ἐλάτε τώρα, ἀγαπητοί μου, νὰ σᾶς δείξω κάποιον ἄλλο ἄγαλμα, ποὺ δὲν τὸ λάξευσε Φειδίας ἢ Πραξιτέλης ἢ ἄλλος μέγας λιθοξόος. Εἶνε ἄγαλμα ὄχι νεκρὸ ἀλλὰ ζωντανό. Τὰ ἄλλα ἀγάλματα, ὅσο τέλεια κι ἂν εἶνε, μένουν ἀσάλευτα, σὰν «νεκρὰ φύσις» ποὺ λένε· μάτια ἔχουν μὰ δὲν βλέπουν, αὐτιά ἔχουν μὰ δὲν ἀκούνε, χέρια ἔχουν μὰ δὲν κινοῦνται, πόδια ἔχουν μὰ δὲν περπατοῦν (πρβλ. Ψαλμ. 113,13-15· 134,16-17). Σᾶς δείχνω ἓνα ἄγαλμα ἔμψυχο· ἔχει αὐτιά κι ἀκούει, ἔχει μάτια καὶ βλέπει, ἔχει πόδια καὶ κινεῖται. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ εἶνε **ὁ ἄνθρωπος!** Καὶ ὅπως κάτω ἀπὸ τὰ ἀγάλματα οἱ καλλιτέχνες ἔγραφαν τὸ ὄνομά τους, π.χ. «*Φειδίας ἐποίησε*» ἢ «*Πραξιτέλης ἐποίησε*», ἔτσι καὶ πάνω στὸ ἔμψυχο αὐτὸ ἄγαλμα, τὸν ἄνθρωπο, κάποιον χέρι ἀγγέλου ἢ μᾶλλον ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «*Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*» εἴμαστε δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ. Ἄν λοιπὸν μὲ πείσης, ὅτι τὸ ἄγαλμα τοῦ Κολοκοτρώνη ἔτσι βγήκε, ἔτσι φύτερωσε στὸ χωράφι, τότε θὰ πεισθῶ ὅτι καὶ τὸ ἔμψυχο ἄγαλμα - ὁ ἄνθρωπος ἔτσι βρέθηκε στὸν κόσμον.

«*Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*». Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, εἶνε μυστήριο, θαῦμα θαυμάτων. Εἶνε μείγμα ἀπὸ ὕλη καὶ πνεῦμα· εἶνε **σύνθετος** ἀπὸ **σῶμα** φθαρτὸ καὶ **ψυχὴ** ἄυλη καὶ ἀθάνατη. Αὐτὸ πιστεύει καὶ κηρύττει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία.

Καὶ ὡς πρὸς τὸ **σῶμα** βέβαια εἶνε θαυμαστός. Τὸ κάθε τι στὸν ὀργανισμό του κάνει τοὺς ἐπιστήμονες νὰ θαυμάζουν. Τὰ μάτια π.χ.; εἶνε ἡ τέλεια φωτογραφικὴ μηχανή· καὶ ποιός θὰ πῇ, ὅτι μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ φύτερωσε στὸ χωράφι σὰν μανιτάρ; κάποιος τὴν κατασκεύασε. Τὰ αὐτιά μας ἔπειτα· νὰ τὸ τέλειον ῥαντάρ. Ἡ καρδιά; ἀντλία ποὺ ἀνακυκλώνει ἀκατάπαυστα ὅλο τὸ αἷμα. Οἱ φλέβες; σωληνὲς ἐλαστικοί. Τὰ νεῦρα; καλώδια ποὺ μεταφέρουν τὰ σήματα τοῦ ἐγκεφάλου. Κι ὁ ἐγκέφαλος; «χαῖρε,

βάθος ασύλληπτο!» «Όλο ανθρώπινο σώμα είναι εργοστάσιο, τὸ τελειότερο εργοστάσιο, πού τὸ ἔχει ρυθμίσει ὁ Δημιουργὸς καὶ ἐργάζεται 50, 60, 70 χρόνια· θὰ ἔφτανε τὰ 100, ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲν τὸ κατέστρεφε μὲ τὶς ἀσωτίες του.

«*Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*». Τὸ σῶμα μας εἶνε ὕλη, πού τὴν παίρνεις, τὴ ζυγίζεις, τὴν ἐξετάζεις. Ἐνα σῶμα νεκρὸ, ἂν τὸ ἀναλύσης στὸ χημεῖο, εἶνε πολὺ φθηνὸ ὡς ὕλικά. **Ἡ σύνθεσί του** εἶνε γνωστή· ἀποτελεῖται ἀπὸ νερὸ κατὰ 70%, λίπος ὅσο γιὰ νὰ φτειάξης ἐπτὰ σαπούνια, ἄνθρακα ὅσο γιὰ νὰ γίνουν πολλὰ μολύβια, φώσφορο ὅσο γιὰ νὰ φτειάξης ἀρκετὰ κουτιά σπέρτα, σίδηρο ὅσο γιὰ νὰ φτειάξης ἓνα καρφί, μαγνήσιο ὅσο γιὰ μία δόσι καθαριστικοῦ, καὶ ἀσβέστη ὅσο γιὰ νὰ ἀσπρίσης ἓνα δωμάτιο. Αὐτὰ εἶνε τὰ συστατικά του. Μπορεῖς νὰ τ' ἀγοράσης μὲ τριακόσες δραχμές. Ἔλα ὅμως ἐσύ ὁ ἐπιστήμονας νὰ τὰ ἐνώσης αὐτά, νὰ τὰ ζυμώσης καὶ νὰ βγάλῃς ἓναν ἄνθρωπο· δὲν μπορεῖς. «*Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*».

Ἄλλ' ἐὰν σῶμα εἶνε τόσο φθηνό, ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε στὸ σῶμα· εἶνε κάπου ἄλλου. Ξέρεις τί εἶνε τὸ σῶμα; Κατὰ τὸν Μέγα Ἀθανάσιο καὶ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο τὸ σῶμα εἶνε ἓνα κλουβί, ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὸ εἶνε ἓνα **ἀηδόνι** πού κελαϊδαίει τὰ γλυκύτερα τραγούδια. Μέσα στὸ σῶμα εἶνε ἓνας **ἄγγελος** πού πετάει ὑψηλότερα κι ἀπὸ τὸν πύραυλο, πέρα ἀπὸ τὸν Ὠρίωνα, πέρα ἀπὸ τοὺς ἀστερισμούς, καὶ ἐγγίζει τὴν ἁγία Τριάδα· «*Οἱ τὰ Χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες...*» (θ. Λεϊτ., χερουβ.).

Ποιὸ εἶνε τὸ ὕψος τοῦ ἀνθρώπου; ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄγγελος πού ἔχει μέσα του ὁ καθένας, εἶτε βασιλιάς εἶνε εἶτε ὁ πιὸ φτωχός, εἶτε φιλόσοφος εἶνε εἶτε ἀγράμματος, εἶτε λευκὸς εἶνε εἶτε μαῦρος ἢ κίτρινος ἢ ἐρυθρόδερμος; ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ τὸ ἀθάνατο ἀηδόνι, πού κελαϊδαίει μέσα μας; Εἶνε ἡ **ψυχὴ**, ἡ ἀθάνατη ψυχὴ. Αὐτὴ δίνει ἀξία ἀνυπολόγιστη στὸν ἄνθρωπο, αὐτὴ εἶνε πού τὸν διακρίνει ἀπὸ τὰ ζῶα. Αὐτὴ, μὲ τὴ συνείδησί της, μὲ τὸ λογικὸ της, μὲ τὴν ἐλευθερία της, τὴν διανοήσί της, τὴν πρόδοί της, τὶς φαντασίες, τὶς ὀπτασίες, τὰ ὄραματα καὶ τὰ θαύματά της, ἀνεβάζει τὸν ἄνθρωπο σ' ἓνα ὕψος μοναδικό.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔμεινε στὸ ὕψος πού τὸν ὥρισε ὁ Θεός. **Ἔπεσε**. Κι ὅπως τὸ μάρμαρο ἐκεῖνο –γιὰ νὰ θυμηθῶ τὸ πρῶτο παράδειγμα–, τὸ λευκὸ, τὸ ἄσπρο, βγήκε μὲν καθαρὸ ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ βουνοῦ μὰ κατόπιν ἔπεσε μέσα στὴ λάσπη, κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε μέσα σὲ βουρκο. Καὶ τότε τί συνέβη;

Ἔχετε δεῖ **γερανό**; Σὲ κάποιο λιμάνι εἶδα ἓνα γερανό. Κάτω στὸ βάθος τῆς θάλασσας ἦταν βυθισμένο ἓνα πλοῖο, πού τὸ εἶχαν βομβαρδίσει οἱ Γερμανοί. Τὸ πλοῖο δὲν φαινόταν. Ἦρθε ὁ γερανός, ἄπλωσε βαθεῖα μέσα στὰ νερὰ τὴν ἀρπάγη του, καὶ μὲ δύναμι ἀνέσυρε στὴν ἐπιφάνεια τὸ ναυάγιο. Ἔτσι ἤμασταν κ' ἐμεῖς, **ναυάγια**· ναυάγια ἠθικῆς, ναυάγια πίστεως, ναυάγια διαφθορᾶς· εἴχαμε βυθιστῆ στὰ βάθη τῆς χειρότερης διαφθορᾶς. Καὶ κατέβηκε ὁ Θεός, ἄπλωσε τὰ χέρια του ὁ Χριστός, τὰ ματωμένα του χέρια –εὐλογημένος αὐτὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία του–, καὶ σὰν γερανὸς ἀνέσυρε τὸ ναυαγισμένο ἀνθρώπινο γένος καὶ **μᾶς ὕψωσε** –«*Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὕψώθητε*» (καταβ. Χριστοῦγ.)– στὸ ὕψος τοῦ προορισμοῦ μας.

* * *

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, διδάσκει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία καὶ αὐτὴ μὲ συντομία εἶνε ἡ πρακτικὴ ἐρμηνεία τοῦ ῥητοῦ «*Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*». Εἴμαστε πλάσμα τοῦ Θεοῦ. **Δύο πλάσεις** ἔχουμε· μία μέσα στὸν κῆπο τῆς Ἐδέμ, ὅταν ὁ Θεὸς «*ἐποίησε*» τὸν ἄνθρωπο «*κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν*» του (Γέν. 1,26), καὶ μία στὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, ὅταν ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος «*ἵνα θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσῃται*» (δοξ. Εὐαγγ.). Τότε πήρε τὸν ἄνθρωπο, τὸ μάρμαρο αὐτό, τὴν φθαρμένη ὕλη, καὶ τὴν ἀνέπλασε εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος.

«*Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*». Μὴ λησμονεῖτε ποτέ τὶς τρεῖς αὐτὲς λέξεις, ὅτι εἴμαστε δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ **ὁ προορισμὸς μας** εἶνε ὕψιστος καὶ **ἡ ἀξία μας** ἀνυπολόγιστη. Δὲν πλασθήκαμε, ὄχι, γιὰ τὴ σφαῖρα τῆς γῆς· πλασθήκαμε γιὰ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. Ὅπως τὸ ψάρι, ἅμα τὸ βγάλῃς ἀπὸ τὴ θάλασσα, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει, κι ἂν ἀκόμη τὸ ἀποθέσης πάνω σὲ χρυσοῦ ἄμμο, αὐτὸ σπαρταράει σὰν νὰ σοῦ λέγῃ «*Θάλασσα θέλω, δὲν θέλω χρυσάφι*», ἔτσι κι **ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει ἔξω ἀπὸ τὸ Θεό**. Ὅσο ζῆ τὸ ψάρι ἔξω ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ τὸ πουλὶ ἔξω ἀπὸ τὸν ἀέρα, τόσο μπορεῖ κι ὁ ἄνθρωπος νὰ ζήσει μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό.

«*Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*». Αὐτὰ διδάσκουμε. Συμφωνοῦμε ὅλοι σ' αὐτά; Σεῖς βέβαια συμφωνεῖτε, γιατί πιστεύετε ὅτι μᾶς ἔπλασε ὁ Θεὸς γιὰ ἓνα μεγάλο προορισμό. **Κάποιοι ἄλλοι ὅμως δὲν συμφωνοῦν**, γιατί πιστεύουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ τὸ χιμπατζῆ. Νὰ τοὺς ἀπαντήσουμε, ὅτι ἐμεῖς δὲν ἀρνούμεθα τὴν θεία καταγωγή μας, ἀλλὰ λέμε σὲ κάθε ἄπιστο ὅτι, ἂν αὐτοὶ δέχωνται ὅτι εἶνε ἀπ' τοὺς χιμπατζῆδες, ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἀπ' τοὺς χιμπατζῆδες, εἴμαστε Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**